മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്

പുസ്തകം: 50 1973 ഫെബ്രുവരി 11 ലക്കം: 48

മതവും ശാസ്ത്രവും

ശാസ്ത്രീയസാങ്കേതികസംസ്കാരം അന്ത്യയാമത്തിലെത്തിനിൽക്കെ മതവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള സമരംകൊണ്ട് ഫലമൊന്നുമില്ല

ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

മതവും ശാസ്ത്രവും ഒരിക്കലും ഇണങ്ങാത്ത വിഷയങ്ങളാണെന്നാണ് സാധാരണ കരുതപ്പെടുന്നതു്. ശാസ്ത്രയുഗം എന്നു പറയുന്ന ആധുനികകാലത്ത് മതത്തിന്റെ സാധുതയെപ്പററിയുള്ള തക്കം അത്യധികം തീക്ഷ്ണമായി തീർന്നിരിക്കുകയുമാണ്. വിജ്ഞാനം പുരോഗമിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി മതം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അപ്രസക്തമായിത്തീരുകയാണെന്നും അത് അതിവേഗം ഭൂമുഖത്തു നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്.

ഈ സങ്കല്പങ്ങളിലും പ്രവചനങ്ങളിലും വമ്പിച്ച തെററിദ്ധാരണകൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. മതത്തെക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചും ശരിയായ വിവരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവ ണ്ടു തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നത്. മതം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതാചാരങ്ങളെന്നും, ശാസ്ത്രം എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാങ്കേതികവിദ്യ, അല്ലെങ്കിൽ ടെക്നോളജി, എന്നും ഉള്ള ധാരണ ഏറക്കുറെ സാർവ്വത്രികമായിട്ടുണ്ട്. ''മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രനിൽ പോയി മടങ്ങി വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് എന്തിനിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു?'' എന്ന് പുച്ഛരസത്തിൽ ആരോ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഒരു പുരോഹിതൻ പറഞ്ഞ ഉത്തരം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഉത്തരം ഇതായിരുന്നു: ''നിങ്ങൾ ഏതായാലും ചന്ദ്രനിൽ പോയില്ല. പോയിട്ടു വന്നവരിൽ പലരും പറഞ്ഞത് അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തോന്നി എന്നും, പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്നുമാണ്. നിങ്ങൾ കരയ്ക്കു നിന്ന് വള്ളം ഊക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിയിട്ടുമില്ല' വള്ളത്തിൽ കയറിയിട്ടുമില്ല. വെറും കഥയില്ലായ്മയല്ലേ പറയുന്നതു്!''

മതവും ശാസ്ത്രവും അന്യോന്യഭിന്നങ്ങളായ മണ്ഡലങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളാണ്. അവയെ യുക്തി എന്നു പറയുന്ന ഒരേ ഉരകല്ലിൽ ഉരച്ചു നോക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് ഏററവും വലിയ തെററ്. സ്വർണ്ണത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും മാററയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെയാണിത്. സ്വർണ്ണം കൃത്യമായി ഉരച്ചു നോക്കാം. അതിന്റെ മാററ് അതിസൂക്ഷ്മമായി അളക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ സ്നേഹം എങ്ങിനേയാണ് ഉരച്ചു നോക്കുന്നതു്? അതു് അളക്കുവാനോ തൂക്കി നോക്കുവാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. അനുഭവിച്ചു തന്നെ അറിയണം. ബുദ്ധിയോ യുക്തിയോ അതിന്റെ ശാണോപലമല്ല. മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസ്വരൂപവും ഇതുതന്നേയാണ്. അതു് ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ഒരു ഭൗതികവസ്തുവല്ല. ബാഹ്യലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളേയും വിഷയങ്ങളേയും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഷകൊണ്ട് അതിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നതുപോലും ദുഷ്കരമാണ്. അതു തന്നിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ മറെറന്തിനേയോ കുറിച്ചുള്ള അറിവല്ല. അറിവ്, അഥവാ വിജ്ഞാനം, ആണെന്നു പറയുന്നതു പോലും ശരിയല്ല. ഓരോരോ വ്യക്തികളായി ഭൂമിയിൽ ജനിച്ച്, അങ്ങേയററത്തെ സാമൂഹികബോധം സമ്പാദിച്ചാലും വ്യക്തികളായിത്തന്നെ ജീവിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരായി, ആയുസ്സു തീരുമ്പോൾ മണ്ണോടു മണ്ണു ചേരുന്ന മനുഷ്യരുടെ അന്തരംഗത്തിൽ, അപൂർവ്വമായിട്ടാണെങ്കിലും അനിഷേധ്യമായ രീതിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അത്യൽഭുതകരമായ ഒരനുഭൂതിയാണ് അതിന്റെ ആസ്പദം. അതു് കൈവരുമ്പോൾ അക്കാര്യം അന്യരെ അറിയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വാഗ്വൈഭവമുള്ള വ്യക്തികൾ സ്തോത്രങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും ഗീതങ്ങളും കാവ്യങ്ങളും രചിക്കുന്നു. ആചാരപദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ആരാധനാരീതികൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മററുള്ളവർക്കു മനസ്സിലാകുന്നതോ മനസ്സിലാകാത്തതോ ആയ ഒരക്ഷരം പോലും ഉച്ചരിച്ചില്ലെങ്കിലും, ഈ അനുഭൂതിയുടെ അക്ഷയപാത്രങ്ങളായി ജനിച്ച്, അതിൽ രമിച്ച്, അതിന്റെ ആനന്ദത്തെ നിരന്തരം പ്രസരിപ്പിച്ച് ജീവിതം നയിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളെ സാമാന്യലോകം തിരിച്ചറിയുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ അവരിലേയ്ക്കു താനേ തിരിയുന്നു. നിഷ്കളങ്കബുദ്ധികളായ മനുഷ്യർ ഭുവനജീവിതത്തിന്റെ ഭീതികളിലും വേദനകളിലും നിന്ന് ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായി അവരെ കരുതുന്നു. കാലദേശങ്ങളുടെ മായാവിഭ്രമത്തെ അതിവർത്തിക്കുന്ന അൽഭുതചൈതന്യത്തിന്റെ അവതാരങ്ങളായി കാണുന്നു, ആരാധിക്കുന്നു.

കാലത്തിന്റെ മഹേന്ദ്രജാലം

ഇതു വെറും ബുദ്ധിഭ്രമമാണെന്നും, തെളിയിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത മൂഢസങ്കല്പമാണെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ അന്തരംഗത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതു വസ്തുതയിലും ഈ വൈഷമ്യമുണ്ട്. എങ്ങിനേയാണ് അവയെ തെളിയിക്കുന്നതു്? മനസ്സിന്റെ കാര്യം വിടാം. ശരീരത്തിന്റെ വേദനയെപ്പോലും തെളിയിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അനുഭവിക്കുന്നവന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും മാത്രമേ ഉള്ളിലെ കാര്യങ്ങൾക്കു തെളിവുള്ളു. എന്നാലും മതാനുഭൂതിയുടെ ഈ തെളിവുകളെ അംഗീകരിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല അങ്ങേയററം വിശ്വസിക്കുവാനും മനുഷ്യരാശിയിൽ വൻപിച്ച വിഭാഗങ്ങൾ സന്നദ്ധമാണെന്നാണ് കാണുന്നതു്. അതിനെ പരാൽപരമായ സത്യമായും ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമലക്ഷ്യമായും കരുതി, സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ കൈവരുത്തുന്നതിന് അവർ നിരന്തരം യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അനുഭൂതി ലഭിക്കുമ്പോൾ കാലത്തിന്റെ മഹേന്ദ്രജാലത്തിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതും, സ്വപ്നം പോലെ തോന്നുന്നതുമായ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം വ്യക്തമാകുമെന്നാണ് അനുഭവസ്ഥന്മാർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നതു്.

''മററുള്ളവർ ഉപബോധമനസ്സിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ആസുരദൃശ്യങ്ങളാൽ പരിഭ്രാന്തരായി, കണ്ണു തുറന്നു കൊണ്ട്, സ്വപ്നത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ, ശ്രീ ബുദ്ധൻ പരിപൂർണ്ണമായ ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഈ ജീവിതസ്വപ്നത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നു.'' എന്നു ജർമ്മൻ മഹാകവിയും ചിന്തകനും ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ ഗോയ്ഥേ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ്, അന്തരംഗത്തിനുണ്ടാകുന്ന അത്യൽഭുതകരമായ ഈ ഉണർവ്വാണ് മതത്തിന്റെ സാരസർവ്വസ്വം. അനിർവ്വചനീയമായ ഈ അനുഭൂതിയെ ബുദ്ധിവ്യാപാരത്തിലൂടെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന തത്വജ്ഞാനങ്ങളാണ് മതം എന്നോ

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

രു ധാരണയും പരക്കേയുണ്ട്. ഇതും ശരിയല്ല. ഒരർത്ഥത്തിൽ നോക്കിയാൽ മതവും തത്വജ്ഞാനവും ഭിന്നമെന്നല്ല, വിരുദ്ധപ്രകൃതികളുമാണെന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്ന് വിശ്വാസത്തിലും മററത് സംശയാലുത്വത്തിലും നിന്നാണ് ജനിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള ആശയങ്ങളിലും സങ്കല്പങ്ങളിലും സംശയം തോന്നി അവയെ ബുദ്ധിപരമായി വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വീകരിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ കണ്ടു പിടിക്കുകയാണ് തത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ധർമ്മം. അതു പണ്ഡിതന്മാരുടേയും താർക്കികന്മാരുടേയും ചിന്തകന്മാരുടേയും വ്യാപാരമണ്ഡലമാണ്. അവിടെ മതാനുഭൂതിയുടെ കാര്യത്തിൽ കാണുന്ന പോലെ, മറുത്തൊരു ചോദ്യമില്ലാത്ത ശരണാഗതിയില്ല; സ്വയം സിദ്ധമായ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളില്ല. ഏതു സങ്കല്പവും പരിശോധനയ്ക്കും പരീക്ഷണത്തിനും വിധേയമാണ്. ആശയലോകത്തിലെ ഈ ധീരയത്നങ്ങൾ വിജ്ഞാനവാരിധികളായ മഹാചിന്തകന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ലോകം ആദരിക്കും. ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കും. അവർക്ക് സ്മാരകങ്ങളും നിർമ്മിക്കും. പക്ഷേ കുറേക്കൂടി ബുദ്ധിമാനും പ്രതിഭാശാലിയുമായ മറെറാരു ചിന്തകൻ വരുമ്പോൾ അവരുടെ വില ഇടിയുന്നു; മഹത്വം കുറയുന്നു. നേരേ മറിച്ച് അദ്ധ്യാത്മമണ്ഡലത്തിലെ ആദർശപുരുഷൻ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസത്തയെ അന്തരംഗത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കരിച്ച്, അതിന്റെ ചൈതന്യധോരണിയിൽ നിമഗ്നനാകുന്ന ജീവന്മുക്തനായ മഹാത്മാവാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ലോകം പൂജിക്കുന്നു.

മതാചാര്യന്മാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞർ

മതാനുഭൂതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും പരിചയമുള്ള മനസികസങ്കല്പങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ടി പണ്ടു നിർമ്മിച്ച ചിന്താപദ്ധതികളാണ് ആധുനികശാസ്ത്രതത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അബദ്ധങ്ങളും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ശാസ്ത്രവും ഒരുതരം തത്വജിജ്ഞാസയാണ്. വസ്തുക്കളും വിഷയങ്ങളും ശക്തിവിശേഷങ്ങളും കൊണ്ട് ജടിലമായ ഗോചരപ്രപഞ്ചത്തെ ബുദ്ധിക്ക് സംഗ്രഹമായ രൂപത്തിൽ അപഗ്രഥിച്ച് മനസ്സിലാക്കുവാനാണ് അതു് ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ ഉപദർശനങ്ങൾ അഴിവില്ലാത്ത നിത്യസത്യങ്ങളാണെന്ന് വിവരമുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. നിരീക്ഷണവും പരീക്ഷണവും ഗവേഷണവും പുരോഗമിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ തത്വങ്ങളും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മാററത്തിന്നനുസരിച്ച്, മതാനുഭൂതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി കെട്ടിപ്പടുത്ത തത്വജ്ഞാനവും മാറിയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അവയെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പ്രാചീനകാലത്തെ ഭാരതീയചിന്തകനായ കണാദന്റെയും യവനചിന്തകനായ ഡെമോക്രീററസ്സിന്റെയും കാലം മുതൽക്ക് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തത്വമാണ് വസ്തുക്കൾ അത്യന്തസൂക്ഷ്മങ്ങളും അവിഭാജ്യങ്ങളുമായ ഘടകങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സങ്കല്പം. ആധുനികകാലത്ത് നടത്തിയ ഭൗതികശാസ്ത്രപരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ സങ്കല്പത്തെ പൂർവ്വാധികം ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മതാനുഭൂതിയെ ''അണോരണീയാൻ'' എന്നു വർണ്ണിച്ചാൽ ബുദ്ധിക്ക് ഒരു വൈരുദ്ധ്യവും തോന്നുകയില്ല. എന്നല്ല, മതവും ശാസ്ത്രവും ഒരേ ഉൺമയെത്തന്നേയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാം. വാസ്തവത്തിൽ കണാദനും ഡെമോക്രീററസ്സും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെന്ന പോലെ മതാചാര്യന്മാരും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ പില്ക്കാലത്തെ ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങൾ അണുവിനെ, അഥവാ ആററത്തെ, ഭേദിച്ച് പരമാണുക്കളെ കണ്ടെത്തിയപ്പോഴും, കുറേക്കൂടി കഴിഞ്ഞ് അവയും സുസ്ഥിരങ്ങളല്ലെന്നു തെളിയിച്ചപ്പോഴും, ആ വർണ്ണനയുടെ അടിസ്ഥാനം ഇളകിപ്പോയി. ബുദ്ധിയുടെ ഉപദർശനത്തിന്മേൽ ഉയർത്തിയ മതപരമായ പ്രാചീനതത്വജ്ഞാനവും അതോടെ അപ്രസക്തമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്ന് ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗേണ വന്നെത്തുന്ന സന്ദേശങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി പ്രകൃതി സജ്ജമാക്കിയ ഉപകരണമാണ് മനുഷ്യബുദ്ധി. അതു് രൂപവൽക്കരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾക്കും ആ ലോകത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും കൈവരുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണ് ഓരോരോ കാലത്തുണ്ടാകുന്ന മതദർശനങ്ങൾ, അഥവാ തത്വമീമാംസകൾ, അതതുകാലത്തെ പ്രപഞ്ചജിജ്ഞാസയുടെ, അതായതു് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ, ആശയങ്ങളുമായി കൂടിക്കുഴഞ്ഞു പോകുന്നതു്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ ആ പഴയ ദർശനങ്ങളുടെ ആശയപരമായ ആസ്പദം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും, ശാസ്ത്രവും മതവും തമ്മിൽ ഇണങ്ങുകയില്ലെന്ന നിഗമനത്തിൽ ബുദ്ധി ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ സാക്ഷാൽ മതാനുഭൂതി ഈ ഇണക്കങ്ങൾക്കും പിണക്കങ്ങൾക്കും അതീതമായി, മറെറാരു മണ്ഡലത്തിൽ, കാലദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് നിർമ്മുക്തമായും നിത്യമുക്തമായും നിലനില്ക്കുന്നു.

മതാനുഭൂതിയോട് സ്വാഭാവികമായ ബഹുമാനമാണ് ഭാരതീയരായ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏററവും വലിയ പാരമ്പര്യം. അതിന്റെ ആശയപരമായ ആഖ്യാനങ്ങളിലും സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും താല്പര്യമില്ല. അതൊന്നും അധികമാളുകൾക്കും മനസ്സിലാവുകയുമില്ല. ദ്വൈതമെന്നും അദ്വൈതമെന്നും വിശിഷ്ടാദ്വൈതമെന്നും സാംഖ്യമെന്നും മററുമുള്ള നിർവ്വചനങ്ങൾ ആശയലോകത്തിലെ ബുദ്ധിവ്യാപാരങ്ങളാണ്. അവയെപ്പററി ആയിരമായിരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയാലും, അതെല്ലാം മനഃപാഠമാക്കിയാലും, അല്പമായ അനുഭൂതിപോലും ലഭിക്കണമെന്നില്ല. തർക്കിക്കാം, ഗംഭീരമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്താം. തർക്കം മൂക്കുമ്പോൾ തലകീറുകയും ചെയ്യാം. അത്ര തന്നെ. അതിശ്രേഷ്ഠമായ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം കണ്ടെത്തുകയും അതു് എതിരാളികളെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിച്ച് സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറുകയും ചെയ്ത ശങ്കരാചാര്യർ വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന പണ്ഡിതനെ നോക്കി,

ഭജ ഗോവിന്ദം, ഭജ ഗോവിന്ദം,
ഗോവിന്ദം ഭജ മൂഢമതേ!

എന്നു ഭർത്സിച്ചതിന്റെ അർത്ഥവും സാരാംശത്തിൽ ഇതുതന്നെയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു.

ബുദ്ധിയും ഹൃദയവും

ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ മതവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുകയില്ലെന്നും ഈ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ മതത്തിനു സ്ഥാനമില്ലെന്നും പറയുന്നതു് കഥയില്ലായ്മയാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിലെ ക്ലേശങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനും ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഭൗതികമായ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, ശാസ്ത്രം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അതു് ബുദ്ധിയുടെ സാമ്രാജ്യത്തെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ സ്വപ്നസന്നിഭവും അന്യഥാ നിഷ്പ്രയോജനവുമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ ദുഃഖത്തിൽ നിന്നുള്ള നിർവൃതിയും, ''ശോകാശങ്കയെഴാത്ത ശുദ്ധസുഖവും ദുഃഖീകരിക്കുന്ന'' ആത്മശാന്തിയും നേടുന്നതിന്ന് മതസാധനയല്ലാതെ മറെറാരുപായവും മനുഷ്യവർഗം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. യൂറോപ്പിലെ നവോത്ഥാനത്തെത്തുടർന്നു വിസ്മൃതമായിപ്പോയ ഈ വസ്തുത വീണ്ടും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആധുനികലോകത്തിന്ന് നാലു നൂററാണ്ടുകൾ വേണ്ടി വന്നു. ബുദ്ധിയും യുക്തിയും ശാസ്ത്രവും ടെക്നോളജിയും കൊണ്ടുമാത്രം ഭൂമിയിൽ സ്വർഗം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കോളിളക്കമാണ് ഇന്ന് ലോകമാകെ കാണുന്നതു്. വിശേഷിച്ചും യുവജനങ്ങളുടെ സംഹാരഭീകരമായ പ്രതിഷേധത്തിൽ, അതു് മോഹഭംഗമാണെന്നും നിരാശയാണെന്നും തൊഴിലില്ലായ്മമൂലമുള്ള വെറും വാശിയാണെന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. ലോകത്തിന്ന് ഇത്ര വളരെ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടും ഇതാണ് അനുഭവമെങ്കിൽ പുരോഗതിയുടെ സാധുതയെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെന്ന പോലെ ഉപായങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്ന് വേണ്ട ധീരതയാണ് ഇന്നത്തെ മുതിർന്ന തലമുറയ്ക്ക് തീരെ ഇല്ലാത്തതു്.

ആത്മശാന്തി മാത്രമല്ല ലോകക്ഷേമവും അനുദിനം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രവിദ്യയെ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നും ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കാരത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണമെന്നും പറഞ്ഞാൽ പണ്ടത്തെ അനാചാരങ്ങളുടെ കരാള ചിത്രമാണ് ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ മനോനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഉയർന്നു വരുന്നതു്. പഴയ അന്ധതാമിസ്രങ്ങളെ വീണ്ടും വിളിച്ചു വരുത്താനുള്ള സാധ്യത മാത്രമേ അഭിജ്ഞന്മാരെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവർ പോലും അതിൽ കാണുന്നുള്ളു. ഭയചകിതമായ ഈ മാനസികാവസ്ഥയാണ് ലോകത്തിന്ന് ദോഷം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നതു്. കാലത്തിലൂടെ പിന്നോട്ട് പോകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അറിയുവാൻ അത്ര വളരെ പാണ്ഡിത്യമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. പക്ഷേ ബുദ്ധിയും ഹൃദയവും തമ്മിൽ, ഭൗതികവസ്തുവും ജന്തുചേതനയും തമ്മിൽ, ശാസ്ത്രവും മതവും തമ്മിൽ എതിരിട്ടു നിന്ന് സമരം ചെയ്തതുകൊണ്ട് ഫലമില്ലെന്നു കാണുവാൻ വിവേകം വേണം. ശാസ്ത്രീയ—സാങ്കേതിക സംസ്കാരത്തിന്റെ സുദീർഘമായ മദിരോത്സവം അന്ത്യയാമത്തിൽ

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

നോവൽ

13

എന്റെ ജോലി താൽക്കാലികമായിരുന്നു. ഈ ആഴ്ച കാലാവധി കഴിഞ്ഞു. ഞാനിപ്പോഴും ഒരു സ്ഥിരം ജോലി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്........

തൻവീറിന്റെ ജോലിയും താൽക്കാലികമായിരുന്നു—അതായത് അവന്ന് ജീവപര്യന്തത്തടവായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഈ ആഴ്ച സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു—അവന്റെ തടവു ശിക്ഷ ഇരട്ടിയായി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. (പത്തു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് അവൻ ജയിലിൽ നിന്ന് വിട്ടു പോന്നാൽ ആയുസ്സിലെ ബാക്കി വർഷങ്ങൾ തടവുകാല ജീവിതത്തിന്റെ പെൻഷനെപ്പോലിരിക്കും........)

താൽക്കാലികമായിരിക്കേണ്ടതൊക്കെ സ്ഥിരമായപോലെയും സ്ഥിരമായിരിക്കേണ്ടതൊക്കെ താൽക്കാലികമായതുപോലെയും തോന്നുന്നു.........

ഞാനെന്റെ ജോലിയിൽ ആവശ്യത്തിലധികം ശുഷ്കാന്തി കാണിച്ചു എന്നതായിരുന്നു എന്റെ പേരിലുള്ള കുററം. മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ കണ്ണ് തിരുമ്മാൻ തുടങ്ങി—ഞാനയാളുടെ കണ്ണിലൊരു കരടായി വീണുകിടന്നാലെന്നപോലെ. തുടർന്നു ഒന്നിന് പിറകെ ഒന്നായി അത്യാഹിത

അമൃതാ പ്രീതം

ങ്ങൾ പലതും സംഭവിച്ചു. അണക്കെട്ട് കെട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് ഇൻസ്പെക്ഷൻ നടത്തേണ്ടിയിരുന്നു. സിമന്റ് ചാക്കുകളുടെ എണ്ണം നിത്യേന കുറഞ്ഞുവരുന്നതു കണ്ടു. മണൽച്ചാക്കുകളുടെ എണ്ണം അത്രയ്ക്ക് കൂടിവരുന്നതും. റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. തുടർന്ന് റിപ്പോർട്ടിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഫയലിന്മേൽ ആക്ഷൻ എടുപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു. നീണ്ട മെഡിക്കൽ ലീവിൽ പ്രവേശിച്ച ഒരെഞ്ചിനീയറുടെ ഒഴിവിലാണ് എന്നെ നിയമിച്ചിരുന്നത്. ആ എൻജിനീയറെ കമ്പിയടിച്ച് തിരിച്ചു വിളിച്ചു. അയാളുടെ ബാക്കി ലീവ് റദ്ദാക്കി. അയാളില്ലാതെ പ്രവൃത്തി ശരിക്ക് നടക്കുന്നില്ലെന്നാണ് കാരണം പറഞ്ഞത്. എനിക്ക് 'റിലീസ് ഓർഡർ' നൽകപ്പെട്ടു.

പ്രവൃത്തി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലേ, തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലേ എന്നതിനെപ്പററിയെല്ലാം എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിലർത്ഥമില്ല. അഥവാ ആർക്കും പിടികിട്ടാത്തതാണതിന്റെ അർത്ഥം. അതി

എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നും, മനുഷ്യൻ ചരിത്രത്തിന്റെ പാനശാലയിൽ മൂർഛിച്ചു വീണിരിക്കുന്നു എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. മതാനുഭൂതിയുടെ ദിവ്യശക്തിയുള്ള കരസ്പർശം എന്ന പ്രതിവിധിയാണ് ഇപ്പോൾ ലോകത്തിന്ന് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ മഹാനുഗ്രഹം കൊണ്ട് മാത്രമേ ഈ മോഹനിദ്രയിൽ നിന്ന് മനുഷ്യരാശി ഉണരുകയുള്ളൂ. മുക്തിയും ശാന്തിയും നേടുകയുള്ളൂ.

പോക്കററടിക്കാർ

ന്റെ ഉദ്ദേശം. ഇത്രയേ ഉള്ളൂ.—എനിക്ക് റിലീസ് ഓർഡർ.

തൻവീറിന്നാകട്ടെ റിലീസ് ഓർഡറിന്നു പകരം 'സ്റ്റേ ഓർഡർ' ആണ് കിട്ടിയത്. ആ ഭാഗ്യദോഷി ജയിലിൽ വെച്ചൊരു കവിത എഴുതി. എങ്ങനെയോ ജയിലിൽനിന്നതു സ്മഗിൾ ചെയ്തു പുറത്തേതോ വർത്തമാനപത്രത്തിനെത്തിച്ചു.

അടുത്താഴ്ച കവിത പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. കവിതയോടൊപ്പമുള്ള അവന്റെ കുറിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. കവിതയുടെ മുകളിൽ അവന്റെ പേരും.

Digitized by Kerala Sahitya Akademi